

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił E. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawczyni na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodniła 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz nie osiągnęła wieku emerytalnego (wiek emerytalny osiągnie 20 sierpnia 2016 r.). Wnioskodawczyni udokumentowała ogólny staż pracy w wymiarze 20 lat, 4 miesiące i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż w szczególnych warunkach wynoszący 14 lat, 11 miesięcy oraz 10 dni.

/decyzja – k. 17 plik II akt ZUS/

Wnioskodawczyni uznała w/w decyzję za krzywdzącą i w dniu 5 września 2016 r. złożyła odwołanie i wniosła o uwzględnienie do stażu pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia w Zakładach (...) w okresie od 7 czerwca 1978 r. do 25 października 1979 r.

/odwołanie – k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podając te same argumenty co w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 3/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni E. K. urodziła się (...)

/bezsporne/

W dniu 25 lipca 2016 r. ubezpieczona złożyła wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1 – 4 plik II akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 11 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił E. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawczyni na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodniła 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz nie osiągnęła wieku emerytalnego (wiek emerytalny osiągnie 20 sierpnia 2016 r.). Wnioskodawczyni udokumentowała ogólny staż pracy w wymiarze 20 lat, 4 miesiące i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż w szczególnych warunkach wynoszący 14 lat, 11 miesięcy oraz 10 dni.

/decyzja – k. 17 plik II akt ZUS/

Następnie decyzją z dnia 9 września 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił E. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawczyni na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodniła 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wnioskodawczyni udokumentowała ogólny staż pracy w wymiarze 20 lat, 4 miesiące i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż w szczególnych warunkach wynoszący 14 lat, 11 miesięcy oraz 10 dni.

/decyzja – k. 18 plik II akt ZUS/

Wnioskodawczyni w okresie od 7 czerwca 1978 r. do 25 października 1979 r. była zatrudniona w (...) im. Armii Ludowej (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pomoc w wydziale produkcyjnym.

/świadeństwo pracy – k. 9 plik II akt ZUS/

Podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy wnioskodawczynie ubezpieczona pracowała na tkalni, początkowo jako pomoc, a następnie jako tkacz. Wnioskodawczynie pracowała na krosnach. Jako pomoc pomagała wkładać przędzę do koszy, zdejmowała szpulki nici z maszyn. Jako pomoc ubezpieczona wykonywała taką samą pracę jak tkacz. Była to praca w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracownicy pracujący na tkalni otrzymywali dodatek za pracę w szkodliwych warunkach.

/zeznania świadka K. M. z 12 kwietnia 2017 r. – 00:02:31 – 00:10:02 płyta CD – k. 34, akta osobowe w kopercie – k. 19/

Obecnie wnioskodawczynie nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/bezsporne/

Wnioskodawczynie udokumentowała w sposób bezsporny ogólny staż pracy w wymiarze 20 lat, 4 miesiące i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż w szczególnych warunkach wynoszący 14 lat, 11 miesięcy oraz 10 dni.

/wyliczenia ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań świadka. Zgromadzonym dowodom Sąd dał wiarę. Zeznania świadka – osoby niezainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracownika tego samego zakładu w tym samym czasie co wnioskodawczynie, nie budzą wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności, nie są wzajemnie ze sobą ani z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów sprzeczne, wzajemnie ze sobą korespondują. W ocenie Sądu zeznania świadka oraz dokumentacja osobowa potwierdzają jednoznacznie, że ubezpieczona pracowała podczas zatrudnienia w (...) im. Armii Ludowej (...) w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 w/w ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym

okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11. 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawczyni spełnia przesłanki ustawowe co do wieku – ukończyła 55 rok życia oraz lat okresów składkowych i nieskładkowych. Skarżąca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. W ocenie Sądu wnioskodawczyni spełnia również warunek co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż w spornych okresach wnioskodawczyni pracowała na stanowiskach: pomocy w wydziale produkcyjnym na tkalni, tkacza od 7 czerwca 1978 r. do 25 października 1979 r. w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach.

Pracę tkacza zaliczyć należy do prac w warunkach szczególnych. Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz zawarty w załączniku do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

Stanowisko to wymienione zostało w Wykazie A, Dziale VII, poz. 4, pkt 7 – tkacz.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że wymieniona w poz. 4 działu VII prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych, są pracami w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z dokumentów, z zeznań świadków i wnioskodawczyni.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał, że skarżąca nie udowodniła okresu pracy 15 lat w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu wnioskodawczynie wykazała w przedmiotowym postępowaniu, że wykonywała w w/w spornym okresie pracę w szczególnych warunkach.

Świadkowie zgodnie podali, że podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy ubezpieczona pracowała na tkalni, początkowo jako pomoc, a następnie jako tkacz. Wnioskodawczynie pracowała na krosnach. Jako pomoc pomagała wkładać przędzę do koszy, zdejmowała szpulki nici z maszyn. Jako pomoc ubezpieczona wykonywała taką samą pracę jak tkacz. Była to praca w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracownicy pracujący na tkalni otrzymywali dodatek za pracę w szkodliwych warunkach.

W tym stanie faktycznym, zdaniem Sądu praca skarżącej w (...) w pełnym wymiarze czasu pracy jest pracą w szczególnych warunkach.

A zatem w ocenie Sądu, w niniejszej sprawie wnioskodawczynie w sposób niewątpliwy wykazała przed Sądem, że przepracowała 15 lat w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wnioskodawczynie spełnia także wszystkie pozostałe wymagane przepisami prawa przesłanki, zarówno w zakresie stażu pracy oraz nie bycia członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego jak i wieku.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawczynie złożyła wniosek w dniu 25 lipca 2016 r., a w dniu 20 sierpnia 2016 r. ukończyła 55 lat, zatem prawo do emerytury należało wnioskodawczynie przyznać od dnia 20 sierpnia 2016 r. tj. od ukończenia przez ubezpieczoną wymaganego wieku.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu.

K.K.W.